καὶ μετὰ τὸν πρόσκαιρον θάνατον νὰ ἔλθετε εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον, νὰ ἔχετε χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν πάντοτε, πῶς ἐλυτρώθητε τῶν αἰωνίων κολάσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάγουσιν ὅσοι δὲν πιστεύουν εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ σέβονται λίθους, ξύλα, καὶ ἄλλα ἄχρηστα βδελύγματα. αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγωντας, ἔγινεν ἄφαντος ἀπ' ἔμπροσθέν τους ὁ Κύριος. ἐκεῖνοι δὲ φυλάγοντες τὸν λόγον εἰς τοὺς λόγους τους ὡς μαργαρίτην πολύτιμον, ἀγρύπνησαν ὅλην τὴν νύκτα πρὸς τὸν φανέντα εὐχόμενοι. καὶ τὸ ταχὺ εἰσῆλθεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν θάλαμον, καὶ βλέποντας, ὅτι ἐκάθητο ἕνας τοῦ ἄλλου ἀντίκρυτα, ἐσκανδαλίσθη, καὶ ἐρωτήσας τὴν αἰτίαν, τοῦ ἀπεκρίθησαν λέγοντες. ὁ Κύριος νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ μείνωμεν εἰς τοῦτον τὸν χωρισμὸν ἕως τέλους, διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν του. καθὼς ἐκεῖνος μᾶς ἔταξε χθὲς, ὁποῦ τὸν εἴδαμεν εἰς τοῦ ξένου Θωμᾶ τὸ ὁμοίωμα. ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ ἔταξε δῶρα καὶ χάριτας ὅστις τοῦ φέρῃ τὸν Απόστολον, ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, ἀμὴ δὲν τὸν ἔβλεπον, καὶ ὑπομείνας ἐκεῖ εἰς τὴν Ανδράπολιν ὀλίγας ἡμέρας ἐδίδαξε καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ, οἵτινες ἐνήργησαν τόσον πρὸς τὸν Βασιλέα, ὁποῦ τὸν ἐκατάπεισαν νὰ γένῃ Χριστιανὸς ἕως τὸ ὕστερον. καὶ οὕτως εἰς ὀλίγον καιρὸν οἱ περισσότεροι τῆς χώρας αὐτῆς ἐβαπτίσθησαν. ὁ δὲ Απόστολος ἐπῆγε μὲ τὸν Αμβανῆ εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Βασιλέως Γουνδοφόρου, τοῦ ὁποίου εἶπεν ὁ ἔμπορος, πῶς τοῦ ἤφερεν ἕνα οἰκοδόμον ἔμπειρον, καὶ κτίστην θαυμάσιον. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἠρώτησε τὸν Απόστολον ποίαν τέχνην ἠξεύρει. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. τὴν τεκτονικὴν καὶ τὴν οἰκοδομικήν. ἤγουν μαραγκὸς καὶ κτίστης ἔμπειρος. καὶ ὁ Βασιλεύς. ποίαν τέχνην ἠξεύρεις εἰς τὰ ξύλα, καὶ ποίαν εἰς ταῖς πέτραις; καὶ ὁ Θωμᾶς. εἰς τὰ ξύλα ἠξεύρω νὰ κάμω ζυγοὺς, ἄλετρα, κωπία, ἀμάξια, καὶ καράβια· εἰς δὲ τοὺς λίθους, στήλας, Ναοὺς, καὶ παλάτια ὡραιότατα. λέγει τον ὁ Βασιλεύς. καὶ δύνεσαι νὰ μοῦ κάμῃς εἰς ἕνα τόπον ὁποῦ σοῦ δείξω, παλάτιον εὔμορφον; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ναὶ Βασιλεῦ. νὰ σοῦ τὸ κάμω τόσον ὡραῖον καὶ ἐξαίρετον, ὁποῦ νὰ σοῦ δίδουν ἀπὸ ὅσα χρήματα ἐξοδιάσεις τώρα νὰ τὸ κτίσω, μυριοπλασίως, καὶ νὰ μὴ θελήσῃς νὰ τὸ πουλήσῃς, ὅταν ἴδῃς τὸ θαυμάσιον κάλλος του, διατὶ σοῦ τάσσω, νὰ μὴν εὑρεθῇ εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον ὁμοιόν του πώποτε. ἐχάρη πολλὰ ὁ Βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα, καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ ὠρέγετο. ὁ ὁποῖος ἦτον ὡραῖος καὶ πανευφρόσυνος, καὶ εἶχε βρύσες καὶ δένδρη διάφορα. καὶ τὸν ἐπαίνεσεν ὁ Απόστολος, πῶς ἦτον ὄντως εὐπρεπέστατος καὶ ἁρμόδιος διὰ Βασίλεια. τότε τοῦ λέγει ὁ Βασιλεύς· σχεδίασόν μοι τὸ σχῆμα καὶ τύπον τῆς οἰκοδομῆς εἰς τὸ χαρτὶ, νὰ τὸ ἰδῶ ἐὰν εἶναι πρὸς θεραπείαν μου, διατὶ ὑπάγω εἰς ἄλλην χώραν διὰ ἀναγκαίαν ὑπηρεσίαν, καὶ κάμνω τρεῖς χρόνους ἕως νὰ ἔλθω, καὶ τότε νὰ τὸ εὕρω ἕτοιμον εἰς κατοίκησιν. ὁ δὲ Απόστολος ἔλαβε κάλαμον, καὶ ἐχάραξε σχηματίσας τὸ μέτρον μὲ τρόπον ἐπιδέξιον, ζωγραφίζωντας πρὸς τὴν ἀνατολὴν τὰ παράθυρα, διὰ νὰ σεβαίνῃ πολὺ φῶς, καὶ τὰς θύρας πρὸς τὴν δύσιν διὰ τὸν ἄνεμον. τὸ φουρνόσπιτον ἐσχεδίασεν εἰς τὸ νότιον μέρος, διὰ τὴν ζέστην, καὶ τὸν ἀγωγὸν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ βόρειον διὰ νὰ εἶναι τὸ νερὸν ψυχρὸν τὸ θέρος καὶ ἄβλαβον, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τόσον εὔμορφα τὸ ἰστόρισεν, ὁποῦ τὸ ὠρέχθη ὁ Βασιλεὺς, καὶ τὸν ἐπαίνεσε λέγωντας· ἀληθῶς τεχνίτης εἶσαι ἄνθρωπε. καὶ πρέπει σου νὰ ὑπηρετᾷς βασιλεῖς ὡς ἔμπειρος. ἔδωκεν οὖν αὐτῷ

χρυ-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ